

Kdo nevolí, nemá právo nadávat

- editor007 | 8. června 2024

ČESKO / EU: Dostat euroskeptika k volbám do tak šílené instituce, jakou je Evropský parlament (EP), není lehký úkol. Lidé z politických stran, které se staví kriticky k evropské integraci a bruselskému diktátu, by mohli vyprávět. Svědčí o tom též pro alespoň iluzi demokratického ducha fatálně nízká volební účast, která v Česku ještě nikdy nepřesáhla 30 %. Ani v ostatních státech Evropy není nikterak zázračná a málokdy přesahuje volební účast do lokálních parlamentů. To vskutku nevypovídá o valné legitimitě té instituce.

V roce 2014 byla v ČR účast do EP 18,2 %. V minulých volbách v roce 2019 stoupla na 28,7 %, čímž se ale jen vrátila na hodnoty ještě ze starších volebních let. Je to stále mizerná cifra. Ve výsledku do této život každého z nás nekompromisně ovlivňující instituce nikdy nevolila ani třetina z oprávněných českých voličů. Podříditi se jejím neomarxistickým normám, regulacím, buzeraci malých států a šikaně jejích suverénních státníků se ale musíme všichni. Data jsou neúprosná. Drtivá většina naší legislativy proudí z Bruselu. Ale většina stejně nemá dojem, že si eurovolby zaslouží patřičnou pozornost. A to jsme zase u té nízké volební účasti, jež znamená přesně tři věci.

Zprvė nastoluje otázku legitimacy samotného orgánu. Naše zastoupení v Evropském parlamentu je samozřejmě poněkud titěrné. To je pravda. Volíme 21 ze 720 poslanců, takže logická námitka zní zhruba následovně: „My to přeci nevytrhneme a volební účast v ČR nesouvisí s legitimitou nebo nelegitimitou EP...“ Faktem je, že jsme spolu se slovenskými bratry s eurovolební účastí na samém chvostu. Pravdou je ovšem i to, že na tom v ostatních státech EU prostě nejsou dramaticky lépe. „Staré země“, které mají vliv, ještě ano. Ale jinak je mezi účastmi u voleb do národních parlamentů a voleb do parlamentu unijního poměrně propastný rozdíl. Což je vlastně logické, protože to přímo souvisí s jedním ze základních rysů demokracie a tím je její nepřenositelnost.

Lidé prostě nemají oprávněně pocit, že se dá jejich politická vůle přenést někam na druhou stranu Evropy, aby to alespoň trochu fungovalo. V tom monstře ze skla a železobetonu, vzdáleném skoro tisíc kilometrů se rychle zapomíná na sliby. Lidé správně tuší, že nikde neseďí tolik politických podvodníků, kteří zradí sotva zalezou do bezpečného pětiletého úkrytu před okem voliče. A tak jsou apatičtí. Veliká chyba.

Potřebujeme Evropský parlament?

Zadruhé, otázka potřebnosti Evropského parlamentu. Ta je jednoduchá. Evropané svou malou volební účastí vzkazují jedině: Že nějaký takový parlament vůbec nepotřebují. Zvláště pak v dobách ekonomického úpadku. Touto optikou působí dvě sídla molochu výrazně přeplacených panáků a armády byrokratů vyloženě jako výsměch lidem. Navíc, když jde pouze o jakousi parodii na zákonodárny sbor, protože EP nemá vlastní zákonodárnu iniciativu (možná díky bohu).

Zatřetí, možná jedno pozitivum. Malá volební účast pomáhá menším subjektům, které ještě neměly moc šancí politicky prorazit. Vyloženě přeje alternativám a změně. Přeje také idejím. Nepřeje jenom těm třem subjektům, u nichž se dle průzkumů veřejného mínění počítá s bednou vítězů a u nichž jde prakticky jen o křesla, nikoliv o nějaké velké ideály. Jedno je politický kočkopes a absurdní podvod na voliče, druhé představuje absolutní politický veletuč o 180 stupňů, to třetí s prázdnou bublinou v čele vůbec nemá smysl komentovat.

Za nimi ale máme na výběr z politických nováčků, z lidí s neotřelým pohledem na svět, z ideologicky jasně ukotvených osobností. Ať už ostře vlevo, nebo ostře vpravo. V zelené zóně progresivních

mimoňů a duhových aktivistů, nebo na poli zdravého rozumu. Nelze vyloučit, že i jim jde o plat 200 tisíc korun, plus tučné náhrady a královský důchod, ale zkrátka mají alespoň názor, což se dnes moc nenosí. Něco si myslí. Nejsou jen prázdnými marketingovými produkty. A tito lidé, bez nutnosti další specifikace, si zaslouží naši pozornost.

Kontinent se probouzí

Když už nelze v současnosti měnit systém (ještě nenazrál čas), měňme alespoň strany a jejich reprezentanty. Když už nelze měnit rozložení moci mezi Evropskou radou, zpolitizovaným sborem (původně) úředníků Evropské komise, která si začala hrát na tyranskou vládu nad celou Evropou, a parodií na parlament s mocí získanou Lisabonem, měňme alespoň jednotlivé osoby. Místo konformních kývačů pošleme do Bruselu někoho, kdo je tam alespoň trochu potrápí. A z těch, kdo se umí ozvat, tentokrát máme na výběr.

Summa summarum, berme to tak, že máme výjimečnou příležitost něco změnit. Tam, kde se rozhoduje o tom podstatném (byť je to principiálně špatné), na dlouhou dobu pěti let naposledy a to nejdůležitější - náš hlas má v těchto volbách právě díky nízké účasti prakticky více než dvojnásobnou váhu (ve srovnání s volbami do Poslanecké sněmovny).

Na úplný závěr, slovy Douglase Murrayho: Kontinent se probouzí! Budme toho součástí, ať zase nemusíme být těmi posledními, kdo prožrou. S naší Jourovou, Nerudovou, Piráty... Kdo nevolí do Evropského parlamentu, nemá pak právo nadávat na destruktivní zrůdnost jménem Green Deal, sebevraždu Evropy v podobě masové migrace a multikulturalismu, totalitní nápady Evropského parlamentu a Evropské komise (volené EP) všeho druhu, pokračující unifikaci, zavádění cenzury, cílenou likvidaci demokracie a svobody, pohrbívání národních států a jejich svrchovanosti a na další euro-šílenosti... Vždyť víte.

AUTOR: Antonín Vavruška

[ZDROJ](#)